

Sygn. I C 835/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

o.o.o.o.a. Dnia 30 grudnia 2019 r.,

SĄD OKRĘGOWY W ŁOMŻY w WYDZIALE I CYWILNYM

w składzie:

PRZEWODNICZĄCA: ANNA KACPRZYK

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2019 r. w Łomży

na posiedzeniu niejawnym,

sprawy z powództwa Z. S.

przeciwko Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu w C.

o ochronę dóbr osobistych

powództwo oddala jako oczywiście bezzasadne.

UZASADNIENIE

Z. S. w pozwie skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu w C. wniósł o zobowiązanie pozwanego do określonego zachowania polegającego na zobowiązaniu służby więziennej do wyrażenia zgody na otrzymanie przez powoda do jednostki penitencjarnej sprzętu komputerowego oraz pozwolenia na używanie tego sprzętu w celi, a także wydania nośników danych otrzymanych z sądów lub pełnomocników. Powód przyznał, że odbywa karę pozbawienia wolności, zaś sprzęt komputerowy wraz z nośnikami zewnętrznymi jest mu potrzebny do podjęcia właściwej obrony.

Powództwo należało uznać za oczywiście bezzasadne (art. 191¹ k.p.c.). Na wstępie należy zauważyć, że prawo do posiadania rzeczy nie należy do kategorii dóbr osobistych o jakich mowa w art. 23 i 24 k.c. Według koncepcji obiektywnej dobra osobiste są wartościami o charakterze niemajątkowym, wiążącymi się z osobowością człowieka, uznanymi powszechnie w społeczeństwie (A. Szpunar, Ochrona dóbr osobistych, Warszawa 1979, s. 106). W sposób oczywisty nie należą do nich prawa do rzeczy (własności, posiadania).

Powód ma ograniczoną wolność poprzez skazanie go wyrokiem karnym na odbycie kary pozbawienia wolności. Z tym wiążą się określone dolegliwości, które nie są bezprawne i już z tego względu co do zasady nie mogą być rozpatrywane na tle przepisów o ochronie dóbr osobistych.

Jeżeli chodzi o możliwość posiadania przez skazanego określonych rzeczy (przedmiotów) w miejscu odosobnienia związanego z odbywaniem kary pozbawienia wolności, to kwestie te zostały uregulowane w art. 110a k.k.w. W szczególności w §2 tego przepisu określono warunki posiadania przez skazanego w celi m.in. sprzętu komputerowego.

Uprawnienie do posiadania przedmiotów objętych art. 110a §2 k.k.w. (m.in. sprzętu komputerowego) wymaga decyzji dyrektora zakładu karnego, zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z 21 grudnia 2016 r. w sprawie regulaminu organizacyjno – porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności – Dz. U. z 2016 r., poz. 2231 (§ 14 ust. 2 pkt 8). Dyrektor zakładu karnego może bowiem zezwolić skazanemu na posiadanie w celi sprzętu audiowizualnego, komputerowego oraz innych przedmiotów, w tym także podnoszących estetykę pomieszczenia lub

będących wyrazem kulturalnych zainteresowań skazanego, jeżeli posiadanie tych przedmiotów nie narusza zasad porządku i bezpieczeństwa obowiązujących w zakładzie karnym.

Jeśli więc powód nie otrzymał zezwolenia na posiadanie sprzętu komputerowego, to właściwym trybem w takiej sytuacji będzie zaskarżenie decyzji odmownej do sądu penitencjarnego na mocy art. 7 k.k.w. Poza tym tego rodzaju decyzja może podlegać kontroli Dyrektora Generalnego i dyrektora okręgowego Służby Więziennej (art. 78 §2 k.k.w.). Za niedopuszczalną należy natomiast uznać próbę generowania roszczenia na podstawie przepisów o ochronie dóbr osobistych.

Wobec powyższego powództwo podlegało oddaleniu na mocy art. 191¹ k.p.c.

Na podstawie art. 191¹ §2 k.p.c. nie rozpoznano wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych, uznając czynność tę za niecelową.

ZARZĄDZENIE

odpis doręczyć powodowi

z pouczeniem o środku zaskarżenia.

Dnia 30 grudnia 2019 r.